

Gdańsk, dnia 7 listopada 2017 roku

Sygn. akt D 34/2017

POSTANOWIENIE

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny
Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący : Joanna Gibas - Kobierecka

Członkowie : Bożena Micewicz

Bożenna Czepulonis

z udziałem protokolanta : Dominiki Wesołowskiej

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu 7 listopada 2017 r. w Gdańsku sprawy z odwołania ██████████ ██████████ od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy OIRP w Gdańsku z dnia 4 września 2017 r. o umorzeniu dochodzenia, na podstawie art. 330§ 1 kpk w związku z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz.U. 2017 poz. 1870 ze zm.),

postanawia

- 1) uchylić postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy OIRP w Gdańsku o umorzeniu dochodzenia z dnia 4 września 2017 r. i przekazać sprawę Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego do dalszego prowadzenia celem uzupełnienia postępowania dowodowego,
- 2) kosztami postępowania obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych w Gdańsku.

Przewodniczący składu

Członkowie składu

UZASADNIENIE

78

Pismem z dnia 13 lipca 2017 roku Pan ██████████ zwrócił się do Okręgowej Izby Radców Prawnych w ██████████ o wyciągnięcie konsekwencji wobec radcy prawnego ██████████, który zdaniem skarżącego nienależycie wykonuje swoje obowiązki pełnomocnika z urzędu .

Dziekan Okręgowej Izby Radców Prawnych w ██████████ pismem z dnia 18 lipca 2017 roku przekazał dokumenty dotyczące w/w sprawy do Rzecznika Dyscyplinarnego .

Postanowieniem z dnia 3 sierpnia 2017 roku Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w ██████████ wszczął dochodzenie w sprawie nienależytego postępowania radcy prawnego ██████████ ██████████ poprzez niewłaściwe wykonywanie czynności pełnomocnika z urzędu w sprawie przed Sądem Rejonowym w ██████████ sygn.. akt ██████████, gdyż istnieje uzasadnione podejrzenie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust 1 ustawy o radcach prawnych oraz art. 7 ust 3 i art. 12 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (Uchwała nr 3 /2014 z dnia 22 listopada 2014 r)

Postanowieniem z dnia 4 września 2017 roku Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w ██████████ umorzył dochodzenie wszczęte na skutek skargi Pana ██████████ ██████████

W uzasadnieniu Postanowienia Zastępcy Rzecznika stwierdził iż dokonał ustalenia następującego stanu faktycznego :

██████████ -radca prawny został ustanowiony pełnomocnikiem z urzędu w sprawie ██████████ ██████████ zawisłej przed Sądem Rejonowym w ██████████ na wniosek ██████████ i ██████████ przeciwko Gminie Miasta ██████████ o zapłatę z dnia 30 listopada 2015 roku.

radca prawny został ustanowiony pełnomocnikiem z urzędu zarówno dla małżonków ██████████ jak i osobno dla ██████████.

Pełnomocnik zakwalifikował żądanie stron jako roszczenie z art. 417² k.c. i przygotował projekt pozwu, który nigdy nie został wniesiony . W trakcie wykonywania pełnomocnictwa radca prawny został wezwany do sprecyzowania przedmiotu sporu jak i jego wartości pismami z dnia 2.10.2015 i 28.01.2016 roku . W związku z tym iż radca prawny nie wykonał zobowiązania Sądu wniosek złożony przez ██████████ ██████████ i jego małżonkę zwrócony . Nadto radca prawny złożył wadliwy wniosek o przywrócenie terminu do uzupełnienia braków formalnych pisma procesowego .

Jednocześnie pełnomocnik otrzymał postanowienie o zwrocie wniosku o czym nie poinformował swojego mocodawcy .

Skarżący już samodzielnie złożył drugi pozew o sygn.. akt ██████████ W sprawie tej również Sąd dokonywał doręczeń na adres ██████████ ██████████ mimo że ten nie był ustanowiony pełnomocnikiem w tej sprawie .

Zastępca Rzecznika ustaliła również, iż ten kontaktował się z klientem ,który jako pierwszy poinformował go o tym, że został ustanowiony jego pełnomocnikiem z urzędu .

Roszczenia jakie formułował skarżący dotyczyły zadośćuczynienia czy odszkodowania za przewlekłe przyznawanie przez ██████████ w ██████████ zasiłków z których żyła cała rodzina ██████████

79

Zastępca Rzecznika uznał, iż zgodnie z art. 12 ust 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, który stanowi, że radca prawny zobowiązany jest wykonywać czynności zawodowe sumiennie oraz z należytą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania, to w okolicznościach niniejszej sprawy wskazać należy, że działania pełnomocnika z urzędu doprowadziło do zwrotu pozwu i wniosków strony w sprawie zawisłej przed Sądem Rejonowym w [REDAKTOWANO] sygn. akt [REDAKTOWANO] w wyniku nieuzupełnienia braków formalnych wskazanych przez Sąd w wyznaczonym terminie i skutkowało ponownym wszczęciem postępowania o to samo roszczenie i w związku z treścią art. 66 ust 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (Dz.U. z 2016 roku poz. 233 ze zm.), który stanowi, że w sytuacji gdy w okolicznościach niniejszej sprawy ostrzeżenie dziekańskie będzie wystarczającym środkiem dyscyplinującym.

Od w/w postanowienia odwołał się [REDAKTOWANO] pismem z dnia 11 września 2017 roku.

Pokrzywdzony podniósł, iż nieprawdą jest, że radca prawny został ustanowiony pełnomocnikiem z urzędu na skutek ogólnego wniosku w ramach żądań objętych jednym wnioskiem gdyż zostały złożone dwa wnioski do dwóch różnych spraw, więc zdaniem pokrzywdzonego winny zostać złożone dwa pozwy. Nadto pokrzywdzony stwierdził, iż nieprawdą jest że roszczenie dotyczyło uzyskania odszkodowania bądź zadośćuczynienia za przewlekłe przyznanie zasiłków ponieważ zasiłki nie zostały wypłacone. Nadto skarżący zarzucił, iż jego zdaniem radca prawny powinien poinformować klienta o tym jaka wysokość roszczeń uprawnia do złożenia skargi kasacyjnej.

Dodatkowo skarżący podniósł, że nieprawdą jest że wniósł pozew, ponieważ pozew nie został wniesiony do chwili obecnej. Nieprawdą zdaniem skarżącego jest, że radca prawny namawiał go do złożenia nowego pozwu zamiast zaskarżać rozstrzygnięcia sądów, lecz zaproponował wniesienie nowego wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych. Jednak zdaniem skarżącego niezłożenie przez radcę prawnego uzupełnienia wniosku na zarządzenie sądu przedłużyło nadmiernie sprawę i spowodowało konieczność rozpoczęcia jej od nowa. Radca prawny nie poinformował skarżącego, iż otrzymał wezwanie w sprawie o sygn. akt [REDAKTOWANO] a skarżący dowiedział się o tym dopiero po wniesieniu pisma z dnia 9 lutego 2017 roku. Prowadzenie sprawy od początku po tak długim okresie naraziło skarżącego na przedawnienie jego roszczeń.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny po rozpoznaniu niniejszej sprawy na rozprawie w dniu 7 listopada 2017 roku oraz po zapoznaniu się z całością materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie doszedł do przekonania że odwołanie wniesione przez [REDAKTOWANO] zasługuje na uwzględnienie. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uwzględnił odwołanie skarżącego, albowiem nie znalazł wystarczających podstaw do obalenia wniesionych przez niego zarzutów. Zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Zastępca Rzecznika przedwcześnie uznała, że sprawa została wyjaśniona w takim stopniu, iż uprawnia do wydania postanowienia o umorzeniu dochodzenia z uwagi na dopuszczenie się przez radcę prawnego przewinienia mniejszej wagi.

Istotna w sprawie kwestia dotycząca wykazania, że przypisany rady prawnemu czyn charakteryzuje się przewinieniem mniejszej wagi nie został przez Zastępcę Rzecznika w sposób dostateczny wyjaśniony.

Zastępca Rzecznika w uzasadnieniu nie podaje dlaczego uznała, iż czyn popełniony przez radcę prawnego został uznany za czyn mniejszej wagi.

Z treści uzasadnienia zaskarżonego Postanowienia powyższe nie wynika. Zastępca Rzecznika ograniczyła się jedynie do stwierdzenia że „Zeznania świadków potwierdzają fakt że zakończył się

80

proces w sprawie [REDAKTED] i ponownie wszczęto sprawę pod nowa sygnaturą akt I [REDAKTED] w Sadzie Rejonowym w [REDAKTED], zapobiegając niejako negatywnym skutkom materialnym dla strony . W ocenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego zachodzą zatem przesłanki z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. i postanowiono jak w punkcie 1 sentencji”

Uzasadnienie sporządzone przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego narusza przepis art. 424 §1 pkt 2 albowiem z jego treści nie wynika dlaczego uznała bezsporne przewinienia radcy prawnego za czyny mniejszej wagi .W nawiasie należy zauważyć, iż zdaniem Sądu Zastępca Rzecznika zastosowała błędną podstawę prawną rozstrzygnięci zamiast art. 17 §1 pkt 11 winna zastosować art 17 § 1 pkt 3 .

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego ocena dokonana przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego jest niepełna . Zastępca Rzecznika winna bowiem w sposób jasny opisać kryteria jakie zastosowała dokonując oceny stwierdzonego przewinienia dyscyplinarnego jako przewinienia mniejszej wagi .

Nadto wydając postanowienia Zastępca Rzecznika oparła się jedynie na zeznaniach świadków oraz dostarczonych przez radcę prawnego kserokopiach dokumentów . Zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego winna przeprowadzić dowód z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy [REDAKTED] i [REDAKTED] w Sadzie Rejonowym w [REDAKTED] i również na ich podstawie dokonać ustaleń stanu faktycznego niniejszej sprawy w której nadal wiele kwestii nie zostało jednoznacznie wyjaśnionych . Dopiero po przeprowadzeniu dowodu z tych dokumentów Zastępca Rzecznika winna dokonać w oparciu o całość materiału dowodowego oceny czy przewinienia zarzucane radcy prawnemu można bezspornie uznać za przewinienia mniejszej wagi .

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w niniejszej sprawie działa jedynie w trybie zażaleniowym a więc uprawniony jest jedynie do kontroli zasadności zaskarżonego postanowienia. Nie może w żadnym razie prowadzić postępowania dowodowego .

Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono jak w sentencji

[REDAKTED]

[REDAKTED]

[REDAKTED]

Postanowienie jest ostateczne i nie przysługuje od niego odwołanie art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 16 lipca 1982 roku o radcach prawnych (Dz.U. 2016 poz. 233 w związku z art. 426 §1 kpk)

